

Ей тя погледъ спрѣ надъ думи
Що бѣ вписала сама :
«Да огрѣй любовь сърдцето
На поета, — стига тма.»

Мразенъ смѣхъ чертогътъ сепна ;
Тя зловѣщо сви съ глава —
Остро паче перо скърцна —
И задраска тѣхъ слова.

И отново тя написа
Тамъ, намѣсто тѣхъ, сама :
«За сърдцето на поета
Любовта да бѣде — тма!»

И захвърли тя перото
Настрана съ нехаенъ махъ. . . .
Дълго изъ чертога тътна
Нейний глухъ и мразенъ смѣхъ.

36